

[Enggaard.]

havde forudset eller havde ventet af debatten i dag, må føle sig noget skuffet.

Sigsgaard: Må jeg lige kommentere dagsordensforslaget. Det er jo meget morsomt, og det er vi ikke så forvænt med her i folketinget, og derfor kunne vi egentlig godt have lyst til at stemme for det. Der er bare det ved det, at indholdet af det er ikke rigtigt. Regeringen er efter min opfattelse aldeles ikke hørt op med at regere. Der sker bare det, at den fører en forkert politik, men det er noget helt andet. Vi har i de seneste år oplevet, at der bliver stadig større forskel mellem indkomstgrupperne i dette land. Vi vil komme til at opleve det i 1971 i endnu mere udpræget grad end tidligere. Vi oplever en stadig større magtkoncentration hos monopolerne. Jeg synes, det er forkert af SF, at man gang på gang og også her i dag ligesom vil prøve på at bagatellisere det. Regeringen ved skam udmærket, hvad den gør, regeringen fører en meget bevidst reaktionær politik. Den er vi modstandere af. Derfor kan vi altså ikke stemme for dagsordensforslaget, selv om vi finder det meget morsomt.

J. O. Krag: Det blev nævnt af statsministeren, at der var nogle, der talte om en momsforhøjelse op til 20 pct. Det indgik ikke i regeringens aktuelle planer, og det kan jeg godt forstå. For man fornemmer jo tydeligt, at tanken om en sådan momsforhøjelse bliver mødt med nogen kølighed og skepsis i befolkningen. En af grundene er den, at det igennem mange år var venstres og de konservatives erklærede politik: ingen momsforhøjelse uden tilsvarende nedsættelse af de direkte skatter. Jeg ved ikke, hvor mange gange jeg har hørt landbrugsministeren, den daværende ordfører for venstre, hr. Henry Christensen, og finansministeren, den daværende ordfører for de konservative, hr. Poul Møller, fra denne talerstol gentage og gentage og gentage: ingen momsforhøjelse uden tilsvarende nedsættelse af de direkte skatter. Vi har under denne regering fået to gange momsforhøjelse. Hvis der er nogen, der tør påstå, at der samtidig er sket en nedsættelse af de direkte skatter, så gad jeg nok vide, om den pågældende kunne give nogen begrundelse — blot

en morsom begrundelse i stil med den humor, der præger hr. Aksel Larsens dagsorden. Vi ved, vi har fået begge dele, både en momsforhøjelse fra 10 til 15 pct. og de kraftigste forhøjelser i de direkte skatter, vi har kendt i dansk parlamentarismes historie. Venstres og de konservatives skatteløfter ligger som vrang ved stranden. Det er sandheden om den sag, og derfor forstår jeg så udmærket godt, at statsministeren siger, at en sådan momsforhøjelse ikke indgår i regeringens aktuelle planer. Men, konstaterer han, der er altså nogen, der taler om det, og det er der jo.

Statsministeren siger, at det ikke har nogen særlig interesse, at jeg citerer fra en avis, at erhvervslivet mener at have en interesse i klarhed omkring de prisregler, der skal gælde, for han har fået at vide af Arbejdsgiverforeningens formand, at denne ikke behøvede mere klarhed. Nej, men det kan da være, at Arbejdsgiverforeningens formand har fået lidt mere oplysning end vi andre. Jeg bliver somme tider drillet med at have en vis forbindelse med LO. Der kunne jo være medlemmer i denne regering, der havde en ret nær forbindelse eller i hvert fald en løselig kontakt nu og da til Dansk Arbejdsgiverforening. Det kunne jo tænkes, at hr. Hartwell er bedre underrettet end vi andre, og at det var forklaringen på den oplysning, statsministeren kom med.

Jeg vil sige om hr. Aksel Larsens dagsorden, at jeg beundrer den humor, der ligger i den, men jeg føler mig da ikke overbevist om, at regeringen har den standhaftighed, der her tales om. Jeg er da ikke sikker på, at regeringen bliver siddende så farlig længe, og derfor vil vi undlade at stemme for dagsordensforslaget.

Må jeg vende tilbage til denne debats hovedemne, som er sammenhængen mellem prislov og lønfastsættelse. Jeg har i to indlæg spurgt statsministeren om noget, statsministeren endnu ikke har svaret på, idet jeg har sagt, at jeg går ud fra, at det forholder sig sådan, også når den prislov, vi ikke må få indholdet at vide af, er gennemført, at det, der er sædvanligt her i landet, fortsat vil være sædvanligt. Det vil sige, at de lønforhøjelser, der bygger på det kollektive aftalesystem og på, hvad der kan afledes heraf efter dansk sædvane og praksis, herunder det bevægelige lønsystem, det vil også